

Noty żałobne

Prof. Eugenia Anna Wesołowska (1929–2016)

Profesor Eugenia Anna Wesołowska urodziła się 08.11.1929 r. w Wereszczynie, w powiecie Włodawskim. Była absolwentką filologii polskiej Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie (1959). W latach 1946–1973 pracowała jako nauczycielka szkół podstawowych i średnich. W 1973 r. objęła stanowisko starszego specjalisty w Ministerstwie Oświaty i Wychowania, po

uzyskania stopnia doktora pełniła funkcję sekretarza naukowego w Instytucie Programów Szkolnych (1978–1990), a od r. 1982 równoległe kierowała zakładem Kształcenia Dorosłych. Po likwidacji Instytutu podjęła pracę naukową i dydaktyczną na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu. W 1996 r. uzyskała tytuł naukowy profesora, a w 1998 r. została mianowana na stanowisko profesora zwyczajnego Uniwersytetu Mikołaja Kopernika. Na emeryturę przeszła w 2000 r.

Prof. Eugenia Anna Wesołowska uczestniczyła z dużym zaangażowaniem w życiu naukowym UMK oraz środowiska andragogicznego w kraju. W Instytucie Pedagogiki UMK pełniła funkcję wicedyrektora do spraw dydaktycznych, była kierownikiem Zakładu Edukacji Ustawicznej i Pedagogiki Porównawczej, powołała specjalność „edukacja ustawiczna”, była organizatorką Toruńskich Konferencji Andragogicznych, zainicjowała w Toruniu wydawanie czasopisma „Edukacja Dorosłych” oraz serii „Biblioteka Edukacji Dorosłych”. Po przejściu na emeryturę nadal aktywnie pracowała zawodowo w Uniwersytecie Mikołaja Kopernika i w Wyższej Szkole im. Pawła Włodkowica w Płocku, gdzie pełniła funkcję prorektora, prodziekana i kierownika katedry.

Prof. Eugenia Anna Wesołowska sprawowała wiele zaszczytnych funkcji, m.in.: sekretarza ZG Akademickiego Towarzystwa Andragogicznego, członka ZG Polskiego Towarzystwa Pedagogiki Porównawczej, wiceprzewodniczącej Zespołu Pedagogiki Dorosłych KNP. Przez wiele lat była działaczką Towarzystwa Wiedzy Powszechnej. Uczestniczyła również w pracach Komitetu Badań nad Pokojem PAN. Utrzymywała bliskie kontakty z wieloma ośrodkami naukowymi za granicą. Była członkiem Rady Naukowej Rosyjskiego Uniwersytetu Otwartego w Moskwie, współpracowała z Instytutem Socjologii Akademii Nauk Rosji, Akademią Nauk Pedagogicznych w Moskwie, Instytutem Pedagogiki w Budapeszcie, Instytutem Pedagogiki w Pradze, Instytutem Pedagogiki UNESCO w Hamburgu oraz ośrodkami badań i działalności edukacyjnej dla dorosłych we Francji (CAFOC na Sorbonie, CNEC w Vanves, CNAM w Paryżu, AFPA). Brała udział w polsko-niemieckich pracach naukowych i badawczych we współpracy z Uniwersytetem Humboldta w Berlinie.

Prof. Eugenia Anna Wesołowska była promotorem i recenzentem w przewodach doktorskich oraz autorką recenzji i opinii w przewodach habilitacyjnych i profesorskich.

Twórczość naukowa prof. Eugenii Anny Wesołowskiej jest bogata i różnorodna. Składają się na nią badania oraz prace z zakresu pedeutologii, dydaktyki, pedagogiki pokoju, edukacji dorosłych, pedagogiki porównawczej.

Jest autorką 12 książek, pod jej redakcją ukazało się 21 prac zbiorowych, opublikowała ponad 130 artykułów. Szczególne miejsce w Jej dorobku zajmowały publikacje poświęcone globalnym problemom edukacyjnym: wychowania dla pokoju oraz kształtowania społeczeństwa tolerancyjnego. Wzbogaciła pedagogikę porównawczą o cenne opracowania oświaty, m.in.: Francji, Czechosłowacji, Szwecji, Włoch.

Odeszła od nas osoba pełna optymizmu, zaangażowana w pracę zawodową i twórcze animowanie środowiska naukowego andragogów, ceniona specjalistka w zakresie edukacji dorosłych i pedagogiki porównawczej.

Hanna Solarczyk-Szwec

Odeszła współorganizatorka Akademickiego Towarzystwa Andragogicznego i założycielka „Edukacji Dorosłych” oraz „Rocznika Andragogicznego”

14 marca 2016 r. uczestniczyliśmy w pogrzebie Pani Profesor Eugenii Anny Wesołowskiej, która została pochowana na Cmentarzu Północnym w Warszawie. Prochy Jej odprowadzała Rodzina i liczne grono przyjaciół oraz uczniów i wychowanków.

Profesor Anna Wesołowska była osobą szczególnie wartościową, prawdziwym wzorem wychowawcy i nauczyciela. Otaczała swych wychowanków i współpracowników życzliwą opieką oraz pomocą, jak również wsparciem w trudnych chwilach.

Jako wieloletnia nauczycielka wyróżniała się wartościowym doświadczeniem i potrafiła nie tylko pomagać, ale także wspierać innych. Pracowała wiele lat jako nauczycielka w szkołach dla dorosłych, a następnie w Ministerstwie Oświaty pełniła funkcję wizytatora tego typu szkół. Organizowała konferencje metodyczne dla nauczycieli szkół korespondencyjnych, współpracowała z Radiowo-Telewizyjną Szkołą Średnią i Technikum Telewizyjnym. Zbierała doświadczenie tej formy kształcenia dorosłych, rozwinęła analizy i raporty z doświadczeń szkół dla dorosłych jako pracownik Instytutu Programów Szkolnych, gdzie kierowała Zakładem Kształcenia Dorosłych, a także po doktoracie przez kilka lat była Sekretarzem Naukowym. Wyróżniała się pracowitością i rzetelnością analiz naukowych oraz dobrą organizacją pracy naukowej w zespołach badawczych czy wśród metodyków

kształcenia dorosłych. Przygotowała w zespole nowe programy kształcenia w szkołach wieczorowych i zaocznych. Rozwijała swoje własne prace, publikując oryginalne opracowania o wychowaniu patriotycznym oraz wychowaniu w pokoju. W tej tematyce stała się wybitnym znawcą problemu i uzyskała habilitację.

Po rozwiązaniu Instytutu Programów Szkolnych podjęła pracę na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu, gdzie prowadziła zagadnienia pedagogiki porównawczej oraz andragogiki jako teorii edukacji dorosłych. Organizowała konferencje andragogiczne i doprowadziła do powstania Akademickiego Towarzystwa Andragogicznego, którego została sekretarzem i prowadziła przez 15 lat sprawy organizacyjne Towarzystwa, powołując pisma „Edukacja Dorosłych” z Biblioteką oraz „Rocznik Andragogiczny”. Od 1994 r. rozpoczęła współpracę ze Szkołą Wyższą Pawła Włodkowica w Płocku, gdzie pełniła funkcję prodziekana Wydziału Pedagogicznego, a następnie prorektora do spraw naukowych. Był to czas intensywnego rozwoju pedagogiki płockiej. Organizowała konferencje krajowe i międzynarodowe, prowadziła badania nad wychowawczą funkcją rodziny. Przygotowała biograficzną rozprawę o życiu i działalności oraz poglądach Pawła Włodkowica. Organizowała współpracę uczelni płockich, przygotowała z Wyższym Seminarium Duchownym konferencję na temat encykliki *Fides et ratio*, która została przekazana Ojcu Świętemu Janowi Pawłowi II, od którego otrzymała podziękowania z papieskim błogosławieństwem.

Profesorem nauk humanistycznych w dziedzinie pedagogiki została w 1995 r., razem z prof. Elżbietą Zawacką, z którą nawiązała w Toruniu współpracę i prowadziła prace magisterskie oraz badania biograficzne nad osobą skrzywdzonej po wojnie bohaterce narodowej, która w sędziwym wieku została generałem i profesorem. W jednej promocji profesorskiej wystąpiły prof. E. Zawacka i E. A. Wesołowska.

Jako opiekunka młodej kadry i absolwentów Profesor Wesołowska wypromowała 14 doktorów oraz 130 magistrów. Dzisiaj jej wychowankowie pracują na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika, w Szkole Wyższej im. Pawła Włodkowica, na uczelniach w Bydgoszczy i w naukowych ośrodkach wojewódzkich. Cieszą się tam dobrą opinią i potwierdzają wartości wychowawcze i humanistyczne swojej Promotorki. Doktor habilitowana Hanna Solarczyk-Szwec jest profesorem UMK i kontynuuje prace naukowe oraz dydaktyczne swojej wyjątkowej nauczycielki i promotorki.

Jako profesor SWPW Profesor E. A. Wesołowska aktywnie współpracowała z Uniwersytetem Polskim w Wilnie oraz ośrodkami akademickimi w Niemczech, Czechach, na Węgrzech, w Rosji. Chętnie wyjeżdżała za grani-

cę i przywoziła interesujące informacje o kształceniu dorosłych, a także rozwoju edukacji dzieci i młodzieży.

Stała się dla całej nowej grupy przyjaciół i współpracowników osobą szczególnie znaczącą oraz wzorem postępowania pedagogicznego i opiekuńczego. Będzie nam Jej bardzo brakować, ale pamięć o Jej działaniach i wartościach uczyni Ją zawsze obecną wśród nas.

Cześć Jej pamięci!
Józef Pólturzycki
Andrzej Gałkowski
Renata Góralska
Alina Matlakiewicz
Beata Przyborowska
Hanna Solarczyk-Szwec
Witold Wojdyło

Eugenia Malewska (1935–2015)

Eugenia Malewska urodziła się 25 stycznia 1935 r. w Trzebieńluchu. W czasie drugiej wojny światowej, jako bardzo małe dziecko, wraz ze starszymi braćmi w latach 1941–1945 była więźniem hitlerowskiego obozu koncentracyjnego w Potulicach koło Bydgoszczy (Lebrechtendorf). W tym czasie ojciec Józef przebywał w niemieckim obozie koncentracyjnym Stutthof. Obózowa codzienność, ekstremalne sytuacje ludzkiej, dziecięcej egzystencji nie tylko ukształtowały ogromną, imponującą wręcz aktywność i wytrzymałość fizyczną prof. E. Malewskiej, przekraczającą czasami granice ludzkich możliwości, ale także wyjątkowe podejście do innego człowieka, jego niedoskonałości, prawa do bycia i na bycie niedoskonałym. Szczególnymi cechami w zachowaniu, postępowaniu oraz stosunku do innych ludzi prof. E. Malewskiej były: wysoki poziom tolerancji i pozytywnego myślenia w trudnych sytuacjach życia osobistego, zawodowego i społecznego. To obozowe doświadczenia, o których nie lubiła mówić i unikała rozmów na ich temat spowodowały oraz ugruntowały taką właśnie indywidualną filozofię życia. Nie mogło być przecież nic gorszego od gehenny faszystowskich koncepcji niszczenia czło-